

Sygn. akt *IV U 1823/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku W. H. i (...) A. Ś. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu

na skutek odwołania W. H. i (...) A. Ś. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.

z dnia 01/10/2018 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. z dnia 01/10/2018r. nr (...) w ten sposób, że stwierdza, iż W. H. jako pracownik u płatnika składek (...) A. Ś. (1) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 11 maja 2018r.

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na rzecz W. H. i (...) A. Ś. (1) kwoty po 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 1823/18

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 22 maja 2019 r.

Decyzją z dnia 1 października 2018 r. znak: (...) nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. stwierdził, że W. H. jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 11 maja 2018 r.

W uzasadnieniu powyższego Zakład wskazał, że w posiadanej bazie danych W. H. figuruje jako osoba zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej z płatnikiem A. Ś. (1) - (...). Płatnik składek złożył za w/w imienne raporty miesięczne za miesiące:

- maj 2018 r. z wykazaną podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 2 100 zł,
- czerwiec 2018 r. – 1 900 zł,

- lipiec 2018 r. – 0,00 zł

- sierpień 2018 r. – 2 000 zł.

Od dnia 20 czerwca 2018 r. do 22 lipca 2018 r. W. H. była niezdolna do pracy i pracodawca wypłacił jej wówczas wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy. Od 23 lipca 2018 r. do 10 sierpnia 2018 r. w/w pobrała zasiłek chorobowy.

Zdaniem ZUS zatrudnienie W. H. na podstawie umowy o pracę stanowiło naruszenie zasad współzycia społecznego, stosownie do art. 58 § 1 i § 2 kc poprzez stworzenie warunków umożliwiających uzyskanie prawa do świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych. Powyższe uzasadniać mają: krótki okres zatrudnienia przed powstaniem niezdolności do pracy, niezatrudnienie nowego pracownika, który przejąłby obowiązki w/w w czasie nieobecności, brak wykazania rzeczywistej potrzeby zatrudnienia pracownika, zakres czynności nie mający nic wspólnego z rzeczywistym wykonywaniem zadań niezbędnych dla firmy, utworzenie stanowiska „specjalisty ds. organizacji i rozwoju sprzedaży dla potrzeb zatrudnienia W. H., wykształcenie w/w w zupełnie innej dziedzinie. Dalej Zakład wskazując na art. 83 § 1 kc uznał, że umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami zawarta została w celu obejścia prawa i jest nieważna.

W. H. i płatnik składek – A. Ś. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) złożyły odwołania od powyższej decyzji, w których wnosiły o zmianę stanowiska w niej wyrażonego przez stwierdzenie, że W. H. jako pracownik u płatnika składek – (...) podlega obowiązkowym ubezpieczeniom począwszy od 11 maja 2018 r.

Zarzuciły naruszenie przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 68 ust. 1 pkt 1 a, art. 38 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 przez ich błędną wykładnię, niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że umowa zawarta pomiędzy nimi narusza zasady współzycia społecznego, jest nieważna, w konsekwencji czego stwierdzono, że W. H. nie podlega ubezpieczeniom jako pracownik. Zarzuciły również brak przeprowadzenia postępowania dowodowego w pełni i wyczerpujący sposób i brak wyjaśnienia istotnych okoliczności. Podkreślały, że zatrudnienie W. H. nie miało fikcyjnego charakteru i nie zmierzało wyłącznie do uzyskania prawa do świadczeń. Fakt, że W. H. jest córką płatnika składek nie może być traktowany jako próba wyłudzenia świadczenia z systemu ubezpieczeń.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. w odpowiedzi wnosił o oddalenie odwołań. Podtrzymując twierdzenia zawarte w zaskarżonej decyzji wskazywał, iż umowa zawarta pomiędzy W. H. i (...) jako zawarta w celu obejścia prawa jest nieważna. Podkreślał, że tego rodzaju działanie odbywa się kosztem innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych i nie zasługuje na ochronę prawną.

Sprawy z odwołań W. H. i A. Ś. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) połączone zostały do wspólnego prowadzenia i rozpoznania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2018 r. A. Ś. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod firmą – (...) A. Ś. z siedzibą w P. zawarła z W. H. umowę o pracę na czas nieokreślony, zatrudniając w/w w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty do spraw organizacji i rozwoju sprzedaży, za wynagrodzeniem w kwocie 3 000 zł. Zgodnie z zakresem czynności od obowiązków W. H. należało: kierowanie polityką sprzedażową firmy, tworzenie ofert sprzedażowych, koordynowanie procesów sprzedaży, usług, reprezentowanie firmy na imprezach branżowych, zbieranie informacji o sprzedaży danego produktu, usługi, negocjowanie umów i warunków handlowych.

Firma prowadzona przez A. Ś. (1) zajmuje się produkcją roślinną, zwierzęcą i usługami – koszeniem poboczy, sianiem trawy. W 2018 r. otrzymała z firmy (...) propozycję wykonania nasadzeń drzewek na odcinku autostrady P. Ż. tj. 33 km. Firma zatrudnia kilku pracowników na umowy o pracę – głównie operatorów maszyn oraz osoby na umowy zlecenia, oferując im pracę sezonową, na kilka miesięcy w roku. W związku z dużym zleceniem z B., zwiększeniem

się ilości pracy w/w zdecydowała się zatrudnić pracownika, który zająłby się przygotowaniem ofert, warunków do negocjacji, organizacją spotkań z osobami dysponującymi odpowiednim sprzętem, czy firmami, które zajmowały się dostawą sadzonek. Zdecydowała się zatrudnić swoją córkę – W. H..

W. H. posiada wykształcenie wyższe, ukończyła Studia na Uniwersytecie (...) Wydziale B. – Rolniczym na kierunku technologia żywności i żywienia człowieka, w specjalności technologia produktów pochodzenia zwierzęcego w obszarze nauk rolniczych, leśnych i weterynaryjnych. Posiadała ona wiedzę o działalności firmy, albowiem w okresie od 1 maja 2013 r. do 31 października 2013 r. odbywała w niej staż w ramach skierowania z urzędu pracy. Ponadto jako osobą bliską A. Ś. (1) darzyła ją zaufaniem pozostając w przekonaniu, że właściwie będzie wykonywać swoje obowiązki.

Odwołująca się od 11 maja 2018 r. przystąpiła do wykonywania umowy. Zajmowała się przede wszystkim przygotowaniem ofert, wyszukiwaniem ofert i kontrahentów, analizą ogłoszeń o przetargach na usługi, kontaktami mailowymi z kontrahentami, a także organizacją pracy pracowników obsługujących sprzęt i wykonujących nasadzenia. Pracowała wówczas z R. S., M. K., M. S.. Wskazywała im miejsce pracy i sposób wykonania nasadzeń. Korzystała z samochodu służbowego i służbowego komputera i telefonu. Pracowała zarówno w biurze jak i w terenie, w godz. od 7.00 do 15.00, ewidencjonowała obecność w pracy na liście obecności. Zawoziła również do biura (...) prowadzącego obsługę księgową firmy, dokumenty, faktury, zgłoszenia. Nadzór nad jej pracą, kontrolę prawidłowości wykonania obowiązków sprawowała A. Ś. (1).

Za świadczoną pracę otrzymywała umówione wynagrodzenie. W/w świadczyła pracę do 19 czerwca 2018 r., po czym stała się niezdolna do pracy. Przeszła operację, po której korzystała ze zwolnienia chorobowego. Następnie w związku ze zwichnięciem nogi na zwolnieniu przebywała do 10 sierpnia 2018 r.

Zatrudnienie w firmie (...) było tytułem podlegania przez w/w ubezpieczeniom społecznym. Płatnik zgłosił ją do ubezpieczeń społecznych z tytułu zawartej umowy o pracę od 11 maja 2018 r. i złożył raporty rozliczeniowe za miesiące: maj 2018 r. z wykazaną podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 2 100 zł, za czerwiec 2018 r. – 1 900 zł, za lipiec 2018 r. – 0,00 zł, za sierpień 2018 r. – 2 000 zł.

Za okres od 20 czerwca 2018 r. do 22 lipca 2018 r. pracodawca wypłacił W. H. wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, a od 23 lipca 2018 r. do 10 sierpnia 2018 r. w/w pobrała zasiłek chorobowy z ZUS.

W czasie nieobecności w/w w pracy pracodawca nie zatrudnił nikogo na jej miejsce. Sam przejął wykonywane dotychczas przez nią obowiązki.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeprowadził postępowanie w sprawie ustalenia zasadności zgłoszenia w/w do ubezpieczeń społecznych i w dniu 1 października 2018 r. wydał zaskarżoną w sprawie decyzję.

(dowód: zeznania wnioskodawczynie A. Ś. (1) k. 62, zeznania wnioskodawczynie W. H. k. 62 – 62b, zeznania świadków R. S. k. 333 – 34, zeznania świadka M. kloc k. 61b, zeznania świadka J. M. (1) k. 61b, , zeznania świadka J. M. (2) k. 61b – 62, zeznania świadka D. S. k. 62, zeznania świadka M. strzelczyk k. 62, listy płac k. 31, wydruki korespondencji emailowej k. 41 - 47, protokół odbioru pogwarancyjnego robót k. 48- 52, dokumentacja w aktach ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody.

Jako wiarygodne uznał twierdzenia odwołujących się W. H. i A. Ś. (1) odnośnie okoliczności i motywów nawiązania pomiędzy stronami stosunku pracy, charakteru obowiązków oraz podjęcia i wykonywania pracy przez W. H.. Twierdzenia te wzajemnie ze sobą korelują, a także znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków przesłuchanych w sprawie i dowodach z dokumentów. Sąd czyniąc ustalenia w sprawie oparł się bowiem również na zebranych dokumentach, w tym dokumentach przedłożonych do akt sprawy przez odwołującą się oraz zalegających w aktach organu rentowego, w szczególności umowy o pracę, zakresu obowiązków, których treść i forma nie budziła wątpliwości. Dokumenty potwierdzają niezbicie, że wnioskodawczynie podjęła pracę i ją wykonywała.

Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania świadków R. S., M. K. i M. S., pracujących w ekipie przy nasadzeniach nadzorowanych przez W. H., J. M. (1) i D. S., którzy widywali w/w przy pracy w biurze oraz świadka J. M. (2) – właściciela biura rachunkowego prowadzącego obsługę księgową płatnika, do którego w/w wielokrotnie zawoziła dokumenty z firmy.

Sąd zważył, co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zarówno w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji jak i odpowiedzi na złożone odwołanie, wskazywał na treść art. 83 kc a także art. 58 kc stwierdzając, iż celem umowy o pracę zawartej pomiędzy W. H. a A. Ś. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) nie było świadczenie pracy lecz stworzenie warunków umożliwiających uzyskiwanie dodatkowych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Wskazać w tym miejscu należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma możliwość zakwestionowania ważności formalnie zawartej umowy na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych (por. wyrok z dnia 23.02.2005r. III UK 200/04 , OSNP 2005/18/292), przy czym winien wskazać czy czyni tak gdyż zawarta umowa była pozorna w świetle treści art. 83 §1 kc, czy też jej nieważność wynika z przepisu art. 58 kc. W niniejszej sprawie zawarto odwołanie do obu regulacji, co nie jest konstrukcją właściwą gdyż wskazane przepisy zawierają dwie wyłączające się wzajemnie podstawy uznania nieważności czynności prawnej. Sąd Okręgowy pragnie więc zauważyć, iż w pełni podziela wyrażone w dotychczasowej judykaturze poglądy, że czynność prawna nie może jednocześnie zmierzać do obejścia prawa (art. 58 § 1 kc) oraz być dokonana dla pozorów (art. 83 § 1 kc), przy tym, gdy umowa jest przez strony wykonywana, nie może być mowy o pozorności, co jednak nie wyklucza możliwości badania, czy zawarcie umowy nie zmierzało do obejścia prawa por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.03.2001 r., II UKN 258/00 OSNP 2002/21/527, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2010 r. I UK 261/09 Lex nr 577825. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.03.2006 r. II PK 163/05 OSNP 2007/5-6/71: „Czynnością prawną podjętą w celu obejścia ustawy jest czynność, wprawdzie nieobjęta zakazem prawnym, ale przedsięwzięta w celu osiągnięcia skutku zakazanego przez prawo (System Prawa Prywatnego, tom 2, pod redakcją Z. Radwańskiego, Warszawa 2002, s. 227-228). Natomiast art. 83 kc charakteryzuje czynność prawną pozorną przez wskazanie trzech jej elementów, które muszą wystąpić łącznie: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze złożonym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.03.2001 r., II UKN 258/00, OSNAPiUS 2002/21/527). Czynność zmierzająca do obejścia prawa nie może zatem być jednocześnie czynnością pozorną z tego choćby względu, że pierwsza zostaje rzeczywiście dokonana, druga zaś jest jedynie symulowana (por. wyrok NSA w W. z 16.09.2004 r., FSK 488/04, Monitor Podatkowy 2005/3, s. 43). W przedmiotowej sprawie Sąd nie dostrzegł podstaw do uznania wskazanych zarzutów, ani pozorności ani też obejścia prawa ZUS nie dowiódł.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z 13 października 1998 r. (tj. Dz. U z 2017 r. poz. 1778) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają - z zastrzeżeniem art. 8 i art. 9 - osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Z kolei po myśli art. 8 ust. 1 ustawy za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Tak więc w świetle tych przepisów ustawodawca wiąże powstanie obowiązku ubezpieczenia społecznego nie z samym faktem zawarcia umowy o pracę, ale z rezultatem tej czynności, to jest powstaniem między stronami stosunku pracy. W tym też zakresie na ubezpieczonym spoczywa ciężar dowodzenia okoliczności uzasadniających jego prawo.

Z kolei po myśli art. 22 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju, na rzecz pracodawcy, pod jego kierownictwem, w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Rzeczywisty charakter pracowniczego zatrudnienia wymaga nie tylko stwierdzenia braku formalnych zakazów do zatrudnienia w ramach stosunku pracy, ale rygorystycznych ustaleń i przekonującej oceny, że zostały spełnione formalne i realne warunki do podjęcia

zatrudnienia, a następnie czy miało miejsce rzeczywiste wykonywanie przez osobę zainteresowaną obowiązków o cechach kreujących zobowiązanie pracownicze. Regułą jest, że do nawiązania stosunku pracy dochodzi wówczas gdy pracodawca ma zarówno potrzebę jak i możliwość zatrudnienia pracownika, zaś pracownik może uzgodnioną pracę świadczyć. Zatem dla istnienia stosunku pracy nie jest wystarczające formalne zawarcie umowy o pracę, lecz faktyczne realizowanie treści stosunku pracy przez świadczenie pracy przez pracownika i korzystanie z tego przez pracodawcę. Z kolei podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę. Dokument w postaci umowy o pracę nie jest niepodważalnym dowodem na to, że osoby podpisujące go, jako strony umowy, faktycznie złożyły oświadczenia woli o treści zapisanej w dokumencie – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19.10.2007 r. II UK 56/07 LEX nr 376433. Fakt, że oświadczenia stron umowy zawierają określone w art. 22 kp formalne elementy umowy o pracę, nie oznacza, że umowa taka jest ważna – wyrok Sądu Najwyższego z 18.05.2006 r. II UK 164/05 LEX nr 192462.

Jako podstawowe cechy stosunku pracy doktryna i orzecznictwo podaje osobiste świadczenie pracy, odpłatność, podporządkowanie i ryzyko pracodawcy. O ile takie cechy jak odpłatność czy osobiste świadczenie pracy mogą być także charakterystyczne dla stosunków cywilnoprawnych to podporządkowanie pracownika czy też podleganie kierownictwu ma charakter konstrukcyjny dla istnienia stosunku pracy (por. wyrok SN z 20.3.1965 r., III PU 28/64, OSNCP Nr 9/1965, poz. 157). Dla stwierdzenia, że ta cecha występuje w treści stosunku prawnego, z reguły wskazuje się na takie elementy, jak: określony czas pracy i określone miejsce wykonywania czynności, podpisywanie list obecności, podporządkowanie pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy, a także obowiązek przestrzegania norm pracy (wyrok SN z 27.2.1979 r., II URN 19/79, Nowe Prawo Nr 6/1981, s. 82); obowiązek wykonywania poleceń przełożonych (wyrok SN z 11.4.1997 r., I PKN 89/97, OSNAPiUS Nr 2/1998, poz. 35); oraz wykonywanie zadań pod nadzorem kierownika (wyrok SN z 22.12.1998 r., I PKN 517/98, OSNAPiUS Nr 4/2000, poz. 138). Wywody te w całości Sąd Okręgowy popiera i przyjmuje za własne.

Jak wykazało postępowanie dowodowe strony zawarły umowę o pracę i następnie wykonywały obowiązki wynikające ze stosunku jaki je łączył.

Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy strony podpisały w dniu 11 maja 2018 r. umowę nazwaną umową o pracę, wyrażając w ten sposób chęć nawiązania stosunku pracy. Odnosząc się do owego zamiaru stron wskazać trzeba, że A. Ś. (1) w związku z nowym poważnym, zleceniem od firmy (...) potrzebowała zatrudnić pracownika, który zająłby się jego realizacją – wyszukaniem dostawców sadzonek, zebraniem ofert, wyszukaniem osób posiadających odpowiedni sprzęt, a także nadzorem nad wykonaniem realizacji w terenie. W tym miejscu zasadne jest zacytowanie na użytek niniejszego postępowania orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2006r. I UK 222/05 PiZS 2006/9/34, które Sąd Okręgowy w całości podziela: „Sąd pracy nie ma potrzeby ustalania istnienia ekonomicznego i organizacyjnego uzasadnienia zatrudnienia pracownika w sytuacji, gdy ustalił, że praca była świadczona w warunkach określonych w art. 22 kp”.

W. H. natomiast była zainteresowana podjęciem takiego zatrudnienia. Odbyła już wcześniej staż w firmie (...) i miała świadomość jaką prowadzi ona działalność, czym się zajmuje. Bez wątplenia zatem zamiarem obu stron było powstanie stosunku pracy, a nie jedynie zawarcie pozornej umowy.

Jak wykazało postępowanie dowodowe W. H. przystąpiła do wykonywania pracy, świadczyła ją zarówno w siedzibie pracodawcy jak i w terenie organizując pracę osób wykonujących nasadzenia przy autostradzie i nadzorując ich pracę. Sposób wykonywania przez nią pracy został ustalony wspólnie z pracodawcą, który też nadzorował jej pracę. Zajmowała się przygotowaniem ofert, wyszukiwaniem ofert i kontrahentów, kontaktami mailowymi z kontrahentami, a także organizacją pracy pracowników obsługujących sprzęt i wykonujących nasadzenia, kontaktami z biurem rachunkowym prowadzącym obsługę księgową firmy, do którego zawoziła dokumenty, faktury, zgłoszenia.

Zatem w stosunku prawnym jaki łączył strony umowy istniały podstawowe cechy charakterystyczne właśnie dla stosunku pracy. Wnioskodawczyni miała określony zakres zadań do wykonania, świadczyła pracę w miejscu wskazanym przez pracodawcę i pod jego kierownictwem. Za wykonywaną pracę otrzymywała wynagrodzenie, którego

wysokość strony zgodnie ustaliły. Reasumując należy też przyjąć, że skoro stosunek prawny łączący strony był stosunkiem pracy to zatrudnienie W. H. było tytułem obowiązkowego ubezpieczenia społecznego.

Analiza dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, jak też z zeznań świadków i stron, pod kątem elementów stosunków pracy, o których mowa w art. 22 § 1 kp wskazywała na rzeczywiste świadczenie pracy przez W. H. na rzecz pracodawcy – A. Ś. (1). Wszystkie przytoczone wyżej okoliczności jednoznacznie przemawiają za przyjęciem, że W. H. i A. Ś. (1) zawierając umowę o pracę złożyły oświadczenie woli rzeczywiste, zgodne z ich zamiarem, przez co doszło do nawiązania stosunku pracy. Organ rentowy kwestionujący powyższe nie przedstawił natomiast żadnych dowodów przeciwnych.

Oceny uprzedniej nie może zmienić też fakt, iż w niedługim okresie po rozpoczęciu pracy W. H. stała się niezdolna do jej wykonywania - od 20 czerwca 2018 r. Do pracy powróciła od 11 sierpnia 2018 r. Skoro jak wykazało postępowanie dowodowe, oboje - pracodawca i pracownik wywiązywali się ze swych obowiązków w ramach zawartej umowy o pracę, to nie może być mowy o jej pozorności. Nadto potrzeba wskazać, że przepisy prawa pracy nie wykluczają możliwości zawierania umów o pracę między osobami najbliższymi.

Skutkiem uprzedniego zaskarżoną w sprawie decyzję Sąd Okręgowy zmienił w myśl art. 477¹⁴ § 2 kpc tak by odpowiadała prawu i rzeczywistemu stanowi stwierdzając, że W. H. podlega jako pracownik u płatnika składek A. Ś. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w tym emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu poczynając od 11 maja 2018 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 kpc zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do celowych kosztów postępowania należy koszt ustanowienia zastępstwa procesowego, który w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w postępowaniu przed sądem I instancji wynosi kwotę 180 zł - zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800). Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od ZUS na rzecz obu odwołujących się kwoty po 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.